

De la pantalla al carrer: quan les paraules esdevenen armes

MARIAN
SANCHIZ

He escrit moltes vegades sobre el perill enverinat de les xarxes socials, i no me'n cansaré de fer-ho. Perquè cada dia que passa, l'odi es fa més viral i la indiferència més còmoda. I ara, més que mai, cal cridar-ho ben fort: ens estem ferint els uns als altres des d'una pantalla.

Les xarxes, que van néixer per connectar-nos, avui són camps de batalla. Hi ha qui hi busca afecte, comunitat i veu, però sovint hi troba rebuig, menyspreu i humiliació. Ens despertem amb notificacions i anem a dormir amb mis-

satges plens de ràbia. I el veritable drama és que ens hi hem acostumat.

AX, a Instagram, a TikTok, a Facebook... milers de missatges carregats d'odi creixen com fongs verinosos i es publiquen

sense filtres i sense vergonya. Insults a desconeguts, burles a les víctimes i menyspreu a les minories. Tampoc s'hi salven aquells que no estan d'acord o bé guarden silenci... tant és, perquè

sembla que tot s'hi val. Perquè darrere d'una pantalla, molts creuen que les paraules no fan mal. Però fan mal, molt.

El cas de Torre Pacheco, a Múrcia, ho ha posat en evidència amb

una cruesa brutal. És el resultat d'un odi sembrat amb constància a les xarxes. Quina evidència volem més quan es deixa escrit que es vol «caçar immigrants» per «defensar la nació»?

Això no és un cas aïllat ni una bogeria puntual. És l'expressió salvatge d'un discurs que hem deixat créixer amb silenci, amb passivitat i amb algoritmes que premien la ràbia.

El més cruel és que els qui escampen aquest discurs, els que alimenten el foc, sovint són lluny, al sofà, mirant i esperant com els seus seguidors cremen la convivència mentre ells mantenen les mans ne-

Passa a la pàgina següent

Ve de la pàgina anterior

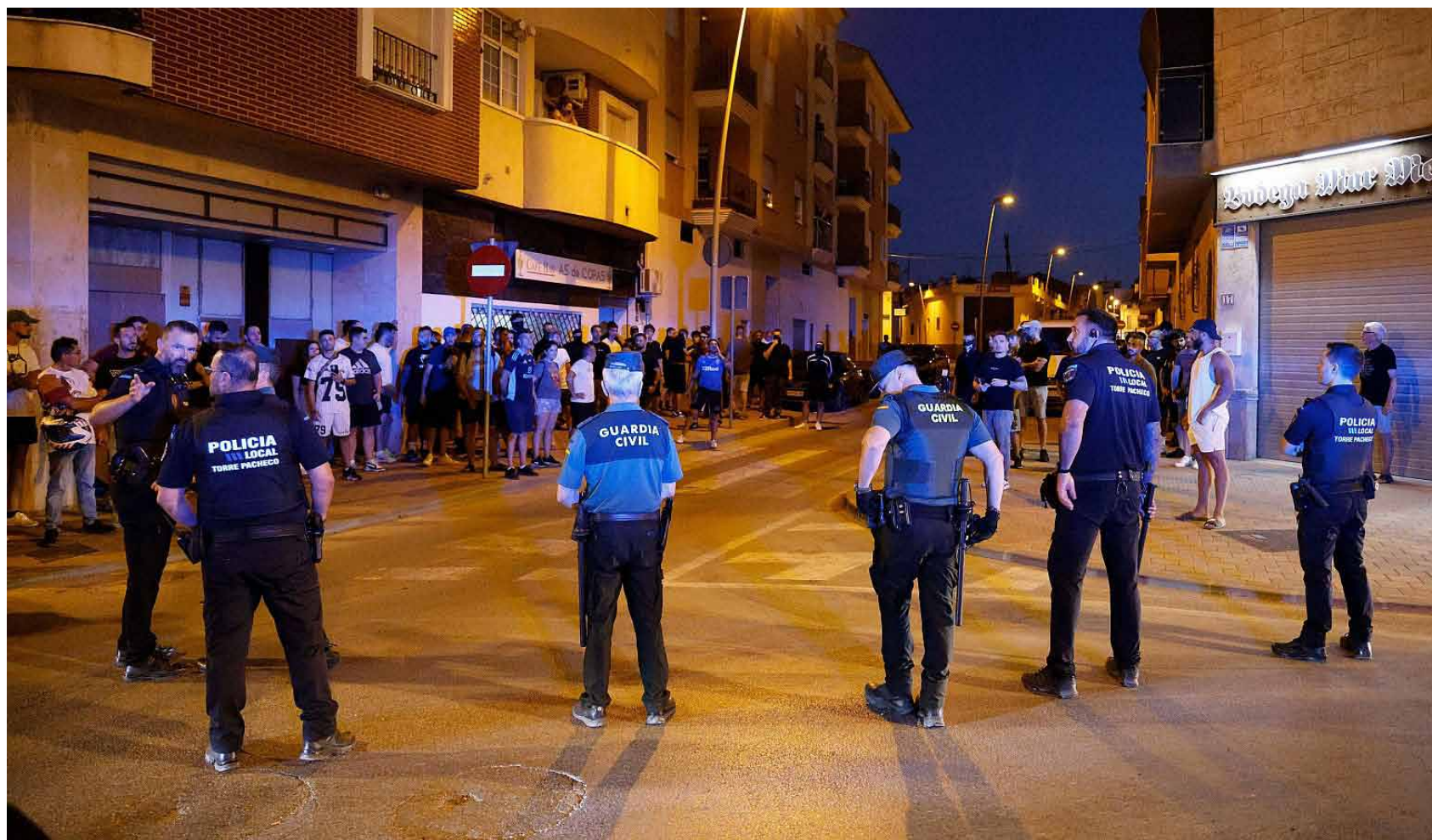
tes. Però les seves paraules ja han matat.

L'odi es cuina lentament, no neix del no-res. Amb mentides repetides, amb missatges que assenyalen, criminalitzen i enfronten. Es va acumulant fins que algú –potser confós, furios i manipulat– encén la flama... i llavors ja és massa tard.

Hi ha adolescents que desapareixen de l'institut perquè han estat humiliats públicament. Dones que es veuen obligades a fugir de les xarxes per evitar l'assetjament. Persones del col·lectiu LGTBIQ+, migrants, racialitzades... que han de justificar la seva existència cada dia. I famílies que han enterrat fills per culpa de l'odi digital convertit en violència real.

Els algoritmes no tenen cor, només busquen clics que els enriqueixen. I el que més crida, el que més indigna, és el que més es comparteix. I així, alimentem bèsties que devoren la pau.

No es tracta de censurar idees, però sí de posar límits clars al dis-

No n'hi ha prou amb saber fer servir una xarxa social. Cal saber conviure-hi i responsabilitzar-se del que hi diem i del que hi compartim

curs que degrada, que deshumanitza i que encén fogueres. Perquè la llibertat d'expressió no pot ser mai escut de l'odi, perquè darrere de cada perfil hi ha una persona i perquè un món digital sense empatia és, també, un món molt perillós.

No n'hi ha prou amb

saber fer servir una xarxa social. Cal saber conviure-hi i responsabilitzar-se del que hi diem i del que hi compartim. Necessitem més transparència en els algoritmes i sancions clares per als qui escampen l'odi.

L'odi no pot ser gratuït i els discursos que

inciten a la violència, al racisme o a la discriminació han de tenir conseqüències legals fermes. Perquè les paraules, ja ho hem vist, poden matar.

Tots hi tenim un paper davant d'un contingut d'odi: l'hem de denunciar, no l'hem de compartir ni comentar.

No li hem de donar ales perquè cada interacció pot ser una bala més.

Omplim les xarxes de llum, visibilitzem històries que uneixen, projectes que sumen i persones que construeixen. Omplim l'espai digital de respecte i de diàleg. Combatem l'odi amb relat, amb exemple i amb esperança.

A Andorra ja no podem mirar cap a una altra banda. Hem d'actuar ja, abans que no sigui massa tard. ●

Membre de la CPN de Progressistes-SDP